

*Kom,
följ med
mig*

Originalets titel: Come Walk With Me
© Jim Hohnberger, 2006

Svensk översättning:
© Skandinaviska Bokförlaget, Stockholm, 2011

Översättning: *Aina Annala*
Om inte annat anges är beltexterna hämtade från
Bibel 2000, © Svenska Bibelsällskapet.

Sättning: *Susan Bolling*, Skandinaviska Bokförlaget, Stockholm
Omslagsbild © Can Stock Photo
Tryck: Wikströms tryckeri AB, Uppsala, 2011
ISBN 978-91-7256-252-3

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna skrift får reproduceras i
någon form utan i förväg erhållet tillstånd från utgivaren.

*Kom,
följ med
mig*

Jim Hohnberger

Översättning: Aila Annala

*Skandinaviska
Bokförlaget*

*Andra böcker
av Jim Hohnberger*

*På svenska
Flykten till Gud*

*På engelska
Empowered Living
It's About People
Come to the Quiet
Men of Power
Facing Frenemy Fire
Irresistible*

Till läsaren:

Om du längtar efter något mer än religiositet, om du längtar efter evangeliets kärna, då är denna bok tillägnad åt dig!

Varje erfarenhet jag delar med mig i denna bok är autentisk, fast i några enstaka fall har jag slagit samman flera individer till ett typ-exempel för att göra det kortare och tydligare. I de flesta fall har jag bytt ut namnet, platsen och andra förekommande detaljer för att skydda de berörda individernas integritet. Om någonting liknar en viss person eller vissa personer förutom mig själv och min familj, är det en ren tillfällighet, förutom i de fall då de själva gett mig tillstånd att använda deras namn och berättelser.

Innehåll

1	<i>Labyrinten</i>	7
2	<i>Själva frågan</i>	23
3	<i>Det avklädda evangeliet</i>	41
4	<i>Gud manar</i>	57
5	<i>"Kom, följ med mig"</i>	73
6	<i>Drunkna i problem</i>	91
7	<i>Ett målmedvetet liv</i>	107
8	<i>Glädje på din resa</i>	125
9	<i>När Gud tycks tiga</i>	137
10	<i>Ett tvåfaldigt ansvar</i>	151
11	<i>Lev ditt liv i integritet</i>	169
	<i>Referenser</i>	187

1

Labyrinten

*Jag vet, Herre, att människan
inte bestämmer över sin väg,
att vandraren själv inte styr sina steg.*

Jer. 10:23

”Pappa, vi går tillsammans!”

Trots att det var i telefon kunde jag ana Matthews entusiasm. ”Vad är det som är på gång?” undrade jag.

”Vi ska gå genom en väldig labyrint!”

”Genom – vad?”

”Ja! En väldig labyrint – en labyrint för människor. I West Glacier. Det blir häftigt!”

”Vilka är det som hänger med?”

”Angela och jag, Andrew och Sarah, Janell, och du och mamma.”

Matthews entusiasm smittade av sig. Även jag greps av den! Jag hade hört talas om labyrinter för människor men aldrig gått i en sådan. *Det här blir lätt!* tänkte jag. *Andra kan ha problem med att ta sig igenom, men jag är kvick. Jag har näsa för sådant här!*

På vägen upp till labyrinten såg jag en skylt som uppgav den hittills snabbaste tid som det tagit att gå igenom labyrinten. Nu vet jag inte vad som försiggår i

en kvinnas tankar, men för en mans sinne är det en omedelbar utmaning! Min spontana reaktion var: *Jag måste slå det! Jag vill bli nummer ett! Jag vill dit genast!*

På olika håll i labyrinten finns det plattformar som man kan klättra upp på och orientera sig efter behov. Innan vi började vårt lopp skaffade vi oss en överblick från ett av dessa ställen, och jag lade märke till att mina söner utforskade strukturen mycket noggrant. Men inte jag! Jag ville komma igång. Jag visste att min inre kompass skulle hjälpa mig igenom. Dessutom hade jag en viss kompetens i beräkning från colleget. Och så kunde jag ta mig fram i skogarna. Man kunde lämna mig var som helst, och jag hittade min väg därifrån. Det här skulle bli en enkel match!

Här bör jag göra ett litet uppehåll och berätta att jag *antog* att vår grupp skulle hålla ihop. Vi har nära band i familjen – mina två söner och deras hustrur, min ”adopterade” dotter och min fru – och jag var deras modige ledare. Jag var säker på att de såg upp till mig som den bästa ”spårhunden” och att vi skulle göra den här labyrinten tillsammans. Under mitt ledarskap skulle vår sammanlagda vishet hjälpa oss igenom.

Så gick vi in i labyrinten. Nästan med detsamma försvann Matthew. Innan jag kunde komma på i vilken riktning han gått, tog Janell en annan väg. Jag drog andan för att tala om för dem att vänta, när Angela, Sarah och Andrew valde var sin väg och lämnade Sally och mig stående där för oss själva. ”Hör ni, vart ska ni alla ta vägen?” ropade jag. Ingen svarade. Hur som helst, erkände åtminstone Sally min medfödda förmåga att klara av en labyrint!

”Jag tror att vi ska ta den här vägen”, sade jag till henne. ”Följ mig!” Men till min besvikelse hade den vanligtvis snälla Sally sin egen åsikt om saken. Fnissande bestämde hon sig för en annan riktning och lämnade mig stående där för mig själv! Jag var ingen ledare vare sig för min klan eller för min drottning!

Jag var förstummad. Det hela gick inte enligt någon plan – åtminstone inte enligt *min* plan. Hur ska en ledare kunna leda en armé som överger honom? Hur kunde någonting som borde ha varit så roligt så snabbt vändas till en förvirring? *Vet de någonting som jag inte vet?* började jag undra. Detta var inte roligt; det tog på mina nerver! Jag var frustrerad.

Så gav jag mig iväg i den riktning som jag trodde var rätt – bara för att finna mig själv i en återvändsgränd. Jag hörde min familjs röster allt längre och längre bort. *Klarade de detta så snabbt? Varför gör alla andra det förutom jag? Vad är det*

för fel med mig? Ju mer jag insåg deras säkerhet, desto mer förvirrad blev jag. Och ju mer förvirrad jag blev, desto mindre säker var jag.

Det generande var att det inte bara var mina söner som hann så långt före mig, utan det gjorde också Janell. Jag började bli ursinnig. Jag *måste* klara det! Tanken kom till mig att jag borde sätta mig ner och lugna ner mig, men jag hade absolut inte råd med att låta alla få ett så stort försprång till mig. Den här labyrinten visade sig inte alls bli så som jag hade förväntat mig.

Jag klättrade upp på en plattform och fick mina farhågor bekräftade. Den mesta av min familj hade hunnit längre än jag, och min fru var inte med mig. Det här var inte längre roligt. *Kom igen nu, Jim och ta dig samman*, beordrade jag mig själv. *Använd din gudagivna gåva av sunt förnuft, välj en riktning, och ge dig iväg!*

Jag blickade framåt och försökte rita en mental karta. *Nedanför trappan ska jag gå till höger, sedan vänster, sedan höger, och höger igen, sedan vänster...* Jag utforskade labyrinten en stund till. OK, sade jag till mig själv. *Jag kommer ihåg det här.*

Jag sprang nedför trappan och vände till höger och sedan vänster. *Varför ser inte den här vänstersvängen ut att leda åt rätt håll? Åh nej, en återvändsgränd igen!* Jag såg trappan till en annan plattform och klättrade upp – för att se att det var densamma där jag just varit! Tala om frustration!

Då slog en frestelse till. *Varför inte fuska? Staketets nedre kant är lite drygt tre decimeter från marken. Jag skulle bara kunna krypa under staketet och komma vidare. Då skulle ingen behöva veta hur desperat jag känner mig.* Jag stod där och lekte med tanken att ta den enkla vägen.

Men ändå ville jag inte i all min frustration och panik sjunka så lågt, så jag försökte någonting annat. Jag ropade till dem som hunnit längst: "Hör ni, Matthew, Janell, kom hit upp. Jag vill följa med er."

Kamratskapen skulle ha känts bäst för mig just då. Men de ropade tillbaka: "Du får klara dig själv, pappa. Vi är långt före dig!"

Klara mig själv, utropade jag för mig själv. *Hur kan de göra så här mot mig?* Detta började bli allvarligt. Jag började om från början, sprang, men mötte bara väggar, gick i cirklar, för att bara hamna där jag hade börjat.

Gissa vad jag sade när jag äntligen kom ut ur den där labyrinten! Jag sade: "Aldrig mer ska jag gå in i någon sådan där idiotisk sak." Jag hatade den! Den

fick mig att känna mig så inkompetent, så dum! Detta var en av de värsta "fantastiska" erfarenheterna i hela mitt liv! Det var allt annat än roligt. Allting kring den där labyrinten utlovade vägar ut, medan den var planerad för att vara en återvändsgränd. Tala om frustration!

Det här är vad djävulen gör också i det verkliga livet. Han bygger labyrinter som är fulla av återvändsgränder, mörka korridorer och hemliga gångar, eftersom han vill att du ska fortsätta att springa runt i cirklar eller kasta in handduken. Han vill överväldiga dig med misströstan, desperation och meningslöshet. Han vill få dig att tänka: Alla andra uppnår det, förutom jag. *Alla andra förstår det, förutom jag.*

De flesta av oss finner oss själva för skamsna för att erkänna att vi inte klarar det och för generade för att ställa frågor som ingen annan ställer. Vi känner oss fångade i livets labyrint och undrar var Gud finns. Vi fortsätter med att pröva på olika riktningar, bara för att komma tillbaka dit där vi började. Låt mig få dela med mig av några av mitt livs labyrinter.

Den katolska labyrinten

Jag var elva år gammal och gick i femte klassen i den katolska skolan som hette Sacred Heart Catholic Grade School. Jag tyckte att alla de andra eleverna verkade mycket duktigare än jag. När lärarna ställde frågor, räckte de andra barnen upp sina händer och gav de rätta svaren. *Hur kan de veta allt detta?* undrade jag. Jag kände mig så dum!

När det var min tur att läsa inför klassen, gick jag fram i klassrummet med huvudet hängande och ansiktet glödande av skam. Det var nämligen så att i andra klassen hade två av mina framtänder lossnat i en olyckshändelse. Dessvärre var de redan mina permanenta tänder. Min tandläkare tänkte att det var bäst att försöka rädda dem och konstruerade ett stöd runt dem i hopp om att de skulle fästa sig av sig själva. Detta fick min överläpp att sticka fram över min underläpp, och jag talade med hörbara läspningar. Andra ungar kallade mig för "Istappsmun", "Ekorren Bucky" och "Läspare". Jag kunde höra deras gnäggande när jag försökte klara av min del av läsningen. Stavningstävlingar var en mar- dröm för mig eftersom jag alltid var på den förlorande sidan.

Spelplanen var inte mycket bättre heller. I femte klassen var de populäraste bollspelen basket och spökboll. Jag spelade inte någon av dem särskilt bra, ef-

tersom jag inte förstod reglerna eller strategin. Jag var för blyg för att be någon förklara dem för mig. När vi spelade undrade jag alltid: *Vem ska jag följa?*

Jag passade inte in, så jag drog mig undan. Jag ville inte ställa frågor, eftersom det skulle få mig att känna mig ännu dummare. Nunnan var en trevlig dam, men med tanke på så många barn att se till hade hon inte mycket tid att nå ut till lille Jimmy Hohnberger. Jag drog mig tillbaka allt mer och kände mig mycket ensam.

Jag minns fortfarande början av en rast en viss dag. Det var basketboll den dagen, och lagledarna höll på att välja sina lag. Du vet ju hur det går till. Lagledarna väljer i var sin tur spelare tills de har fem eller sex ungar var i sitt lag. Jag blev inte vald; jag lämnades utanför. På något sätt var det just den dagen särskilt förödande för mig att inte bli vald, så jag drog mig till den enda källa till hjälp jag kunde tänka mig.

Skolan utgjorde en flygel på ena sidan av kyrkan, som hade tusen medlemmar, och spelplanen låg bakom den. Jag gick hela vägen runt kyrkan för att komma till dörren på andra sidan byggnaden. Det fanns en ingång till kyrkan inifrån skolbyggnaden, men jag ville inte gå den vägen för fruktan att någon skulle ställa frågor i korridoren. Försiktigt klättrade jag uppför stentrappan och öppnade sakta kyrkans höga ekdörr. Den kalla, fuktiga luften från den stora entréhallen gav mig en kylig fläkt. Jag tittade in och såg ingen, så jag steg in. De rymliga valven, de väldiga kandelabrarna och de omsorgsfullt utarbetade ornamenten fick mig att känna mig mycket liten och betydelselös.

När mina ögon vant sig vid det svaga ljuset såg jag alldeles framför mig en staty av Jesus Kristus. Jag betraktade den en stund, men som en from katolik hade jag fått lära mig att aldrig nalkas Gud direkt. Till vänster om mig var en staty av Josef och till höger om mig en av Maria. Jag trodde att Maria var porten till Jesus – som, om jag bad henne, skulle förmedla mellan Jesus och mig så att han välsignade mig. Så jag vände mig till Maria, lade en slant i en svart urna och tände ett ljus. Jag kan fortfarande se och känna lukten av röken som sakta steg upp mot Marias blanka blick. Jag grät inte, eftersom jag fått lära mig att män inte gråter, men jag var en brusten liten pojke.

”Maria, snälla, hjälp mig. Be Gud tala till mig. Jag är ensam och behöver vägledning. Snälla Maria, tala till Gud för mig. Jag behöver en vän. Jag behöver passa in. Jag vill vara duktig och begåvad som de andra barnen.”

Jag menade verkligen varje ord jag bad i min bön. Vid den tidpunkten i mitt liv var det absolut allt för mig att få passa in. ”Snälla Maria, be Gud hjälpa mig. Visa mig vad jag ska göra. Led mig. Snälla, gör ett under. Jag är ensam. Jag passar inte in.”

Jag stannade för att höra om det gavs något slags svar. När ekot av min tysta bön dog ut fanns där ingenting annat än tystnad – en kall tystnad. Ingen respons. Inget svar. Ingen hjälp. Jag visste att jag var uppriktig. Jag behövde hjälp. Varför svarade Maria mig inte?

Bikten

Jag kom fram till att det måste vara mina synder som gjorde att Maria inte besvarade min bön. Suck. Jag visste vad jag borde göra, men bara tanken på det fick mina händer att svettas. Jag tvekade, men sedan bestämde jag mig för att det var värt att ta risken. Jag måste bara få hjälp!

Tyst men bestämt tog jag mig genom den vagt belysta korridoren till det lilla svarta bäset som kallades för ”biktstol”. Mitt hjärta började bulta när jag kom fram till förhänget vid ingången. Jag visste att prästen var där eftersom det alltid var en av dem i tjänst. Jag var så förskräckt att jag nästan tappade kontrollen. Vad om han såg mig?

Jag samlade mitt mod, steg fram till biktstolen och böjde knä på den lilla träpallen. Efter en liten stund öppnades den lilla luckan framför fönstret mellan mig och prästen. Jag kunde fortfarande inte se honom eftersom där fanns en tjock skärm mellan oss. Jag hoppades han såg lika lite av mig som jag kunde se av honom.

”Så du har något att bekänna?” Den djupa, dundrande rösten fick mitt hjärta att bulta ännu snabbare.

Jag harklade och började: ”Var nådig mot mig, fader, för jag har syndat. Sist jag biktade mig var för en vecka sedan.”

Så där, nu hade jag gjort det! Redan här hade jag ljugit! Mina synder blev fler innan jag knappt hunnit börja med min bikt! Det var nämligen så att om jag hade sagt honom sanningen att jag inte hade biktat mig på mer än två månader, visste jag att det skulle ha krävts mer botgöring av mig. Just då ville jag ha nåd – inte bot. Om jag fick bot, i stället för hjälp, skulle jag bara få mer av vad jag redan fått på spelplanen. Det kunde jag inte hantera! Så där stod jag och

bekände mina synder för en syndig människa, eftersom jag tänkte att det var det som hindrade Gud från att hjälpa mig. Och under denna process syndade jag bara mer, för jag var rädd för konsekvenserna.

Så började jag med min syndlista inför prästen. ”Jag har varit uppkäftig mot min mor två gånger. Jag har varit olydig mot min far. Och jag har stulit några äpplen från grannens äppelträd.”

Det blev en påtaglig tystnad, och sedan dundrade den djupa rösten igen: ”Dina synder är förlåtna.”

Var de? Jag vet nu att de inte var det.^{1*}

”Du måste be ’Fader vår’ en gång, ’Heliga Maria: be för oss’ tre gånger, och två gånger ’Gloria Patri’”, fortsatte han.

”Ja, fader”, mumlade jag, lättad av att kunna gå därifrån så enkelt. Jag lämnade biktstolen och gick tillbaka till mariastatyn. Jag läste bönerna prästen hade beordrat. Nu borde det inte ha funnits någon synd mellan Gud och mig. Jag bad åter till Maria. Ingenting hände. Ingen hjälp. Nu kände jag mig verkligen ensam. *Gud är inte verklig*, blev min slutsats. *Han finns inte där för mig. Kanske finns han där för andra, men han finns inte där för mig. Jag är dum – en syndare.* Jag kunde inte begripa det.

Mariasyndromet

Jag kallar detta nu för ”mariasyndromet” – ett accepterande av ett surrogat i stället för det verkliga. Kanske är du inte uppväxt som katolik som jag, men mariasyndromet är närvarande överallt i dagens religioner. De utlovar Gud åt oss, men lämnar oss därhän, i legalismens återvändsgränd, i konceptualism, kyrklighet, sanningsfokusering, missionsorientering – i allehanda surrogat för den Levande Guden som finns där för att personligen vägleda oss och ge oss kraft i våra vardagsliv.

I stället går vi med i en församling och blir involverade i utåtriktad verksamhet – program, mission, bibelstudier och en hel massa aktiviteter som är goda och har sin plats men som aldrig kan ersätta avsaknaden av Gud som det centrala i vår erfarenhet.

Jag blev en altargosse och assisterade prästen i mässan – tjänstgjorde vid den heliga kommunionen och eukaristin. Jag tänkte att jag skulle kunna förtjäna några fördelar inför Gud. Jag var en bra altargosse, men fortfarande fanns där

* Se sidan 185. Alla referenser finns i slutet av boken.

ingenting. Ingen respons. Jag kunde inte komma närmare Gud.

Jag bad till mitt favorithelgon. Det gav ingenting.

Jag fastade, och på fredagar åt vi inget kött. Det gav ingenting.

Varje skoldag började med mäsas. De dagar jag inte var altargosse tog jag mitt radband och bad troget mina böner. Det gav ingenting. Ingen respons. Noll. Jag kan förstå varför Luther var så frustrerad.

Jag tog del i nattvarden och tänkte: *Det här ska vara Jesus Kristus verkliga kropp och blod!* När prästen lade brödet på min tunga tänkte jag alltid att någonting skulle hända. Jag tänkte att Gud skulle komma in till mig och göra någonting, men det gjorde han inte.

När jag var gammal nog att fatta egna beslut hade jag fått så mycket av återvändsgränders religion att jag inte mer ville ha någonting att göra med den. Jag trodde på Gud på ett avlägset sätt, men om han inte skulle tala till mig eller hjälpa mig, skulle jag inte längre tala till honom heller. Jag ville ut! Ut ur denna förvirrande, ändlösa, meningslösa labyrint. *Jag vill inte vara med om detta spel,* sade jag till mig själv. *Det får mig bara att känna mig dum, ensam och tom.* Kommer jag med pekpinnar mot katolska kyrkan? Nej. Jag berättar bara om min erfarenhet.

Jag övergav den där labyrinten fullständigt och definitivt, men jag insåg inte att jag lämnade en bara för att kasta mig själv i en annan. Det enda jag visste var att jag inte ville ha någonting mer med kyrkan att göra. Jag ville tjäna pengar, bli en viktig person och ha roligt. Jag var bestämd på att verkligen "göra det".

Den världsliga labyrinten

Jag började sälja försäkringar. Efter en lite besvärlig start började jag få riktig framgång. Mitt bolag skickade mig till en avancerad säljarutbildning. En del av denna utbildning fokuserade på hur man minskar "lapse ratio". Lapse ratio är antalet försäkringar som minskar under en bestämd tid jämfört med det totala antalet antecknade försäkringsbrev i början av den aktuella tidsperioden. Med andra ord: många säljare har starkt uppåttekande siffror, men deras nya klienter byter till ett annat bolag snart efter att de tecknat sitt försäkringsbrev, och då förlorar bolaget vinsten.

Nu var det så att i utbildningen i det här seminariet ingick ett möte med säljare som var kända för bästa lapse ratio. Dessa säljare gick upp på plattform-

men och berättade om saker och ting som låg bakom deras framgångar. Några skickade gratulationskort till sina klienter på deras födelsedag. Andra skickade julkort. Ytterligare några tänkte sig att kylskåpsmagneter och almanackor fungerade bra.

När den sista säljaren satte sig, sade moderatoren: "Herrar, vi har sparat det bästa till sist! Försäkringssäljaren med lägst lapse ratio i år är – Jim Hohnberger!" [*Applåd.*] "Jim, kom fram och berätta för oss hur du gjorde det!"

Så gick jag fram och delade med publiken min hemlighet till framgången. Jag hade inte gjort allt det andra hade sagt att jag förväntades göra. Mitt sätt var enkelt. Jag hade sagt till min kontorspersonal: "Var och en som kommer in genom denna dörr och frågar om något ska ha svar inom tjugofyra timmar och bli behandlad med yttersta vänlighet. Ni ska hälsa dem med ett stort, varmt leende och ge dem bästa tänkbara service." Jag har alltid lyssnat på mina klienter och tagit vara på dem.

Jag kom upp bland de tio procent av säljare som fanns på toppen av American Family Insurance-försäkringar. Jag hedrades som ikon i framgång. Jag fick mycket uppmärksamhet. Bolaget belönade mig – med guldringar, diamantringar, och resor till Las Vegas och Hawaii. Alla pratade entusiastiskt med mig om hur jag satte upp mina mål, nådde mina mål, och hur tillfredsställande det måste vara. Ändå var jag fortfarande tom. Jag log till det yttre men suckade i mitt inre. *Är detta allt?* undrade jag. Naturligtvis erkände jag det aldrig för någon. Jag skröt om mina prestationer för mina kompisar och satsade på att få ett större hus, större leksaker och större inkomster.

Jag gav mig in på sport. *Att heja på det amerikanska fotbollslaget Green Bay Packers var verkligen något! Att spela amerikansk fotboll på måndag morgon var så upplyftande. Att skrytsamt gå omkring som en som vet allt lurar de andra grabbarna att tro att man har allt.* Ingen – och jag menar ingen – erkänner att det här är bara ytterligare en återvändsgränd som utlovar en utväg men är gjord för att frustrera en.

Sedan fanns där en jägarkorridor. Där gick jag ett bra tag. Det var ju så att den som vet hur man hanterar ett skjutvapen och dödar ett stort djur måste ha makt! Man måste vara en riktig karl! Man måste ha allting under kontroll! Det är åtminstone den fasad var och en tar på sig.

Olika saker blir ens gudar i olika labyrinter, men man hittar aldrig någon

väg ut. Man lämnas ensam och vilsen – men man håller det för sig själv. Man har övats till tron att vilken korridor man än är i så finns där världens bästa saker, vare sig det är Green Bay Packers, bergsklättring, att tjäna pengar eller vad det nu än är man kan få för sig. Ingen talar någonsin om för en att det inte fungerar, och man erkänner inte för någon annan att det inte fungerar för en, eftersom det inte är acceptabelt.

Sally och jag gick in för sällskapslivet. Vi ville ha roligt! Vad vi fann var att sällskapslivet var hemskt. Jag minns en fest hemma hos oss med våra grannar och vänner. Vi spelade musik och dansade. Någon kom med spelet Twister. Det är ett harmlöst spel om man spelar med sina barn, men inte om man spelar med någon annans hustru!

Sent på kvällen gick jag upp till övervåningen för att gå på toaletten. När jag var där kom grannfrun in i badrummet och tryckte sig mot mig. Jag lämnade badrummet. Något sådant fanns bara inte i min föreställningsvärld. Allt jag fick ut av den kvällen var huvudvärk morgonen därpå.

Men vänta, hade vi inte en fantastisk tid, eller? Vi var ju ute efter en nöjets och glädjens gud, en förmögenhetens gud, men vi kunde inte hitta honom eftersom det alltid fanns någon annan som hade mer roligt, mer glädje eller mer pengar än vad vi hade. I denna process växte Sally och jag ifrån varandra. Vi fann ingen inre frid.

En annan korridor vi följde i den världsliga labyrinten var en bokklubb. Man tecknade upp och betalade för en månadsprenumeration och fick en bok per månad. Tre av dessa böcker handlade om häxkraft. Svart magi väckte verkligen min nyfikenhet – inte av andliga skäl utan mer av nyfikenhet. Mystiska ting fascinerade mig. Jag tog inte Gud på allvar, och inte heller trodde jag att djävulen utgjorde något större hot.

Djävulens kaka

Vi började experimentera med någon sorts svart magi i våra fester. Vi lärde oss hur man fick vårt matsalsbord att dansa. Det var roligt. Jag tänkte inte att det var något att vara rädd för. Vi trodde att det var ett äventyr i en vetenskap som vi inte förstod.

Nästa steg var en Ouijabräda. Vid den här tiden började vi studera Bibeln med protestanter. En kväll hade vi en fest. Jag hade Ouijabrädan och spelade

med den. Medan alla såg på ställde jag frågan: "Vad är min favoritkaka?"

Brädan började hoppa runt och rörde sig sedan mycket bestämt och stavade orden DJÄVULENS KAKA. Jag fick en otäck känsla, men alla började skratta. "Bra, Jim. Du klarade det. Hur gjorde du det?"

"Jag gjorde det inte", insisterade jag. "Ingen rörde vid brädan!"

"O nej, Jim, kom igen. Du måste ha någon sorts trick som fick fram de där orden."

Men det hade jag inte. En osynlig kraft hade rört pekaren till dessa bokstäver i rätt ordning. Jag började undra om jag inte hade att göra med någonting mer än jag hade räknat med.

Jag vet nu att jag var inblandad i ett mycket allvarligt spel. Djävulen försökte hålla mig springande i den ena labyrinten efter den andra, och det vill han göra med dig också. Han bryr sig inte om vad det är för labyrint vi är inne i, så länge vi förblir där. Han är till och med villig att ge oss insiktsfulla andliga erfarenheter som får oss att tro att vi håller på att finna Gud – så länge vi aldrig kommer i kontakt med Bibelns Gud.

Å andra sidan söker Gud alltid vägar att dra oss till sig, ställa oss på "den heliga vägen"³ där vi är i trygghet från djävulens planer.

När Sally och jag började studera Bibeln rörde Gud vid våra hjärtan, men djävulen ville avskräcka oss. Jag gick igenom en tremånaders period då jag vaknade på natten med känslan att djävulen hade sin hand på min nacke, fastklamrad. Jag svettades intensivt och steg upp förskräckt från min bädd. Attackerna var utmattande, och jag visste inte vad jag skulle göra åt dem.

Krisen kulminerade en kväll vid halvåttatiden. På den tiden bodde vi på Peach Tree Lane, i en modern villa med vardagsrum på olika nivåer. På den ena sidan av rummet var en massiv öppen spis med en avsats ovanför den och stora bokhyllor på vardera sidan. Sally stod i duschen och jag satt mitt emot den öppna spisen och läste Bibeln. Mina ögon vandrade från Bibelns sidor och stannade vid böckerna om häxkraft som låg på hyllan strax till höger om spisen och ovanför avsatsen. En tanke kom till mig uppfordrande: *Bränn dessa böcker!* Samtidigt kände jag kall, ond närvaro komma in i rummet och tränga sig på mig – samma närvaro som jag känt på natten när jag klämdes. Jag satt fastnitad i min stol, förfärad över vad som skulle hända om jag reste mig. Till sist tvingade jag mig själv att stå upp och gick över till avsatsen – med en känsla att

i vilket ögonblick som helst skulle benen kunna slås av mig. Jag plockade fram böckerna om häxkraft. Jag slet loss omslaget, rev böckerna så gott jag kunde och slängde dem i elden. Medan jag gjorde detta försvann den tryckande närvaron, och aldrig mer återkom dessa möten med djävulen. Alltsedan dess har jag undrat hur många kristna som har släppt in djävulen i sina hem genom böcker, musik, tidskrifter och videofilmer som de har i sin ägo.

Den protestantiska labyrinten

Sally och jag kom i kontakt med Bibeln genom protestantismen. Jag sade: "Det här är sanningen. Här är den!" Jag kastade mig in i sanningen och i förståelsen av sanningen och i att dela med mig av den. Vi hade hittat en lykta för våra fötter och ett ljus på vår stig.⁴ Detta var vad vi hade saknat hela vårt liv. Vi lämnade den världsliga labyrinten och förenade oss med en protestantisk församling genom dop. Ingen talade om för oss att vi gick in i en ny labyrint igen.

Den första återvändsgränd jag mötte var en teologisk sanning. Ja, jag tror att Bibeln är Guds ofelbara Ord och att den är det genomträngande testet för min lära. Men *enbart* kunskap om sanningen kan lämna mig i samma ställning som jag var i självaste djävulens klor. Ljusstrålarna som först så värmden mitt hjärta kom i sinom tid att hota mig med ett ännu större mörker än jag någonsin vetat om tidigare.

Hur är det möjligt? undrar du kanske.

Det kan hända att när vi tar ljusets *strålar* som ett surrogat för ljusets *källa*, mörknar de snart. När sanningen blir för oss ett surrogat för Gud själv, blir sanningen lika ineffektiv i våra liv som mariastatyn var för mig som en elvaårig pojke.⁵ Jag förleddes till tron att sanningen i sig var slutmålet. Jag började grunda min trygghet på min förmåga att förstå sanningen, bemästra sanningen, förklara den för andra och försvara den inför andra. Jag kom att tro att om jag ägde hela sanningen för den yttersta tiden, då var jag "uppläst" – en kristen. Men var jag det? Djävulen förstår sanningen bättre än någon av oss; men gör det honom till en kristen? Det tror jag inte! Så det måste finnas något mer i bilden än en överlägsen teologisk kunskap enbart.

Den andra återvändsgränden – livsstilen och reformerna – ledde också till en sorglig erfarenhet. Jag blev vegetarian. Jag lämnade alkoholen, tobaken, koffeinhaltiga drycker, gudlös underhållning, världslig musik och klädsel, svor-

domar, smaklösa skämt, och naturligtvis gav jag troget mitt tionde och mina gåvor. Säkert såg jag bättre ut än tidigare, och jag *var* bättre i många avseenden. Men där lurade en subtil fara. Jag började känna mig som Saul innan han blev aposteln Paulus: ”i rättfärdighet efter lagen en oförvitlig man.”⁶ Stolthet över mina viljemässiga prestationer förstörde min självinsikt, och jag kände att jag nu var andligt rik och behövde ingenting mer.⁷

Församlingen dit Sally och jag gick talade om för oss att det vi intellektuellt anammat, liksom vår livsstil som vi rättat efter sanna kristna värden, visade att vi var ”födda på nytt”. Vi döptes in i den församlingen. Vi var uppriktiga och hade överlåtit oss åt de accepterade normerna av de andra troende; så långt var det sant. Men vi var ledda till den tron att vi nu var färdiga och hade bara en korridor att följa. Jag gav mig själv in i det här med all min kraft.

Den tredje återvändsgränd var den utåtriktade verksamheten – evangelisation och erbjudandet av bibelstudier. Jag trodde uppriktigt att om jag omvände andra till samma läror och livsstil som jag själv hade anammat, skulle jag följa allt som uppgavs i missionsbefallningen: ”Gå... och gör alla folk till lärjungar.”⁸

Mina talanger som jag hade utvecklat som säljare gjorde mig till en duktig initiativtagare och en ivrig försvarare av tron. Snart döptes mer än ett dussin människor till min församling. Jag betraktades som en sanningens kämpe och lovordades för min framgång. Klapparna på axeln påminde mig lite för mycket om mitt försäkringsbolags respons på mina goda försäljningsresultat. Jag blev på något sätt stolt över mina prestationer och upphöjde mig själv, min sanning och min församling inför andra.

Jag insåg det inte då, men denna var en av de farligaste perioderna i mitt liv. Varför? Därför att jag var så nära den rätta stigen att jag inte insåg att djävulen hade föst in mig – och så obemärkt – på en annan stig, en stig som sammanfogade mig snarare med församlingen än med Gud. Dessa två stigar gick ihop så långt jag kunde se, men Gud visste vart denna falska stig skulle leda. Han visste att den skulle leda mig precis dit den ledde judarna på Jesus tid. De försvarade febrilt sin teologiska sanning medan de korsfäste honom som är Sanningen. Deras kyrklighet hade blivit fruktlös. Den fanns där, inte för att gagna medlemmarna eller för att ära universums Gud, utan den fanns till för sin egen skull. Dagens kristenhet går en liknande kris till mötes.

När tiden gick fann jag mig själv gående genom samma jäktiga runda av

aktiviteter som hade karaktäriserat mitt liv i den världsliga labyrinten, och en välbekant men ovälkommen tomhet började gnaga inom mig. Det är fruktansvärt! Att komma så nära och tro att man funnit det och känna att det man funnit är gott – och ändå inte vara fri och kunna finna tillfredsställelse, och inte veta varför! Jag hade funnit det som var sant, och likväl var jag fortfarande tom.

Jag sade till mig själv: *Har jag inte varit här förr? Har jag inte bara gått i en cirkel en gång till? Finns det någon väg ut ur detta dilemma? Varför är jag tillbaka i denna tomhetskänsla igen? Dessa senaste korridorer såg ju ut att ge så mycket.*

Jag behövde skaffa mig en större bild. Så jag klättrade upp på min sinnevärlds plattform för att tänka igenom det hela. Varför var jag så tom bakom stängda dörrar? Jag hade ingen makt över min vrede, min irritation och mitt heta temperament. Jag kände mig ensam och utanför – dragen åt tusen olika håll, och jag försökte bemöta tusen olika förväntningar. Jag kunde aldrig göra tillräckligt för att uppnå någon känsla av tillfredsställelse och frid. Min relation till Sally hade blivit stel och distant. Inför mig lydde mina söner snabbt i fruktan för mina snabba repressalier, men bakom min rygg gjorde de vad de ville. Jag insåg att jag inte riktigt kände dem. Allting kändes så meningslöst.

Jag såg på dem som hade varit i denna labyrint längre än jag. Jag såg många olyckliga människor med brustna relationer och otillfredsställande förhållanden; de sprang omkring religionens cirkel och tog på sig en fasad för att dölja det dysfunktionella i sina liv.

Några familjer ropade och skrek och kallade varandra vid olika namn, men löste aldrig sina konflikter. Andra stred aldrig, men de levde isolerade i en mörk dal av depression och kom aldrig över sina svårigheter. Några gick omkring som piggsvin; de var bra så länge man strök dem med hårs, men om man inte gjorde det utlöste de vassa taggar som fastnade i ens känsliga hud. Andra som jag mötte hade ingen makt över sin aptit eller sina sexuella impulser.

Skilsmäsofrekvensen i församlingen var bara lite lägre än i världen. Ungdomsupproren betraktades som normala. Jag läste 1 Tim. 3:2-4 och kände att beskrivningen där stämde allför väl med deras privatliv som bekände sig till Gud – de älskade sig själva och bar fromheten som en mask, men hade ingen kraft att ändra på sin karaktär eller hela sina relationer. *Är det här något jag vill ha för min familj eller för mig själv?* frågade jag mig själv.

Jag såg mig omkring igen. Visst klarade pastorerna och församlingsledarna

det. De tycktes vara långt före mig i denna labyrint. Jag bad dem om hjälp, men de erkände att de hade samma bekymmer som jag. De hade inget annat att erbjuda mig än att jag skulle fortsätta med det jag gjorde. Jag blev påmind om en gammal definition på dårskap – att fortsätta att göra samma sak om och om igen, men förvänta sig ett annat resultat.

Är detta allt? vändades jag. Är livet verkligen inte avsett att vara mer än tomma cirklar och deprimerande återvändsgränder? Är det något jag missar? Det ser ut som att vi alla är som bilar utan motor, lampor utan ström, kroppar utan ande. Denna utrustning är bra, men var finns den vitala kraften?

Mitt i min förvirring hörde jag Någon kalla mig vid namn.⁹ Jag vände mig om och såg att kallelsen kom från en trång port som ledde till en smal gång, näst intill den jag just höll på att gå.¹⁰ Porten var dammig, för den var inte mycket använd, och jag visste inte mycket om den. Men Rösten fortsatte att kalla: *öppna den här porten, Jim. 'Ni forskar i skrifterna därför att ni tror att de kan ge er evigt liv. Just dessa vittnar om mig.¹¹ Kom till mig.¹² Jag ska ge dig ett överflödande liv i stället för din tomma tillvaro.¹³ Ta min hand,¹⁴ så ska jag leda dig tryggt genom religionens och den här världens labyrinter¹⁵. Du ska aldrig vara ensam.¹⁶ Jag ska ge dig kraft när du är svag,¹⁷ vägleda dig när du saknar kunskap,¹⁸ fostra dig när du behöver uppfostran.¹⁹ Jag ska hjälpa dig att åter tända den första kärleken i ditt äktenskap²⁰ och visa hur du kan vinna dina söners hjärtan.²¹ Kom, följ med mig.²²*

Jag tvekade och vägde den där portens smalhet och oanvändhet mot den övertygande kallelsen från honom som bjöd mig att komma in genom den. "Jag skulle vilja ta steget genom den, Herre. Det du erbjuder mig är allt jag har sökt – men jag är inte säker på att jag kan gå igenom den. Ser du, jag har denna börda på min rygg som jag burit hela mitt liv. Jag kan inte komma igenom porten med den."

"Du har rätt, Jim. Du bär på dig en stor bunt prioriteringar. Du är herre i ditt eget liv, och du tror att du är tillräcklig och kvalificerad att styra det. Du borde lämna den där bunten bakom dig och gå igenom denna port. Du kan inte längre vara centrumet i ditt liv. Det måste jag få vara! Jag måste bli den främsta i allting."²³

Frågor för eftertanke eller diskussion med andra:

1

Känner du dig fångad i en livets labyrint och undrar var Gud finns?

2

Är du delaktig av ”mariasyndromet”
(låter något annat komma i stället för Gud), vilket lämnar dig
med känslan av otillräcklighet, tom, i en återvändsgränd?

3

Har du blivit matad med en återvändsgrändens religion?

4

Har den världsliga labyrinten (ett större hus, större leksaker
eller större inkomster) lämnat dig tom?

5

Jagar du efter nöjenas, glädjens, sportens eller välgångens gud?

6

Har du släppt in djävulen i ditt hem genom böcker, musik,
tidskrifter och videofilmer som finns i din ägo?

7

Är du på väg i en återvändsgränd i en protestantisk labyrint?

8

Har din ”kyrklighet” gjort dig kraftlös i
ditt dagliga liv bakom stängda dörrar?

9

Har du funnit makten över din vrede, irritation, aptit,
dina känslor, ögon, sexuella lustar, din tunga och ditt högmod?

10

Saknar du någonting djupt inom dig?